

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 353/2025-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Rastislavom Palovičom, Radvanská 1, Bratislava, proti uzneseniu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/3 Gv 50/20/1000-393 z 15. novembra 2023 v spojení s uznesením špeciálneho prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/3 Gv 50/20/1000-403 z 23. januára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 26. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/3 Gv 50/20/1000-393 z 15. novembra 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie prokurátora“) v spojení s uznesením špeciálneho prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálny prokurátor“) č. k. VII/3 Gv 50/20/1000-403 z 23. januára 2024 (ďalej len „napadnuté uznesenie špeciálneho prokurátora“). Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre pokračovací obzvlášť závažný zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, 2 a 3 Trestného zákona v súbehu s pokračovacím obzvlášť závažným zločinom legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233

ods. 1 písm. a) a b) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona a obzvlášť závažným zločinom porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a ods. 4 písm. a) Trestného zákona.

3. Uzneseniami prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/3 Gv 50/20/1000-298 z 2. septembra 2021 a č. k. VII/3 Gv 50/20/1000-322 z 12. októbra 2021 bol podľa § 425 ods. 1 Trestného poriadku zaistený celý majetok sťažovateľa.

4. Sťažovateľ požiadal o zrušenie zaistenia majetku podľa § 425 ods. 2 Trestného poriadku. O tejto jeho žiadosti bolo rozhodnuté napadnutým uznesením prokurátora tak, že bola podľa § 425 ods. 2 Trestného poriadku zamietnutá.

5. Napadnutým uznesením špeciálneho prokurátora bola ako nedôvodná zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu prokurátora.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ pred ústavným súdom tvrdí, že k zaisteniu jeho majetku došlo s odkazom na § 58 ods. 3 Trestného zákona, o ktorom ústavný súd nálezom sp. zn. PL. ÚS 1/2021 rozhodol, že nie je v súlade s viacerými ustanoveniami ústavy. V nadväznosti na uvedené požiadal o zrušenie zaistenia, čomu však nebolo zo strany prokuratúry vyhovené, avšak už s odkazom na § 58 ods. 1 Trestného zákona. Takýto odkaz na iné ustanovenie v prípade žiadosti o zrušenie zaistenia majetku predstavuje podľa sťažovateľa svojvôľu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, jeho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o zrušenie zaistenia majetku, a to napadnutým uznesením prokurátora a napadnutým uznesením špeciálneho prokurátora.

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením prokurátora:

9. Ústavný súd konštantne poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. V zmysle princípu subsidiarity poskytuje ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje

iný orgán verejnej moci v rámci jemu zverenej právomoci (m. m. I. ÚS 211/2022, II. ÚS 270/2021, II. ÚS 190/2022, II. ÚS 387/2022, III. ÚS 397/2023).

10. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že sťažovateľ mal možnosť podať proti napadnutému uzneseniu prokurátora sťažnosť, pričom túto možnosť sťažovateľ aj využil a posúdenie všetkých jeho relevantných námietok tak bolo v právomoci špeciálneho prokurátora.

11. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti tak nemá ústavný súd danú právomoc, a preto ju bolo ako takú potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením špeciálneho prokurátora:

12. Sťažovateľ namieta, že špeciálny prokurátor sa nepresvedčivo vysporiadal s jeho námietkou o tom, že k zaisteniu jeho majetku došlo s odkazom na § 58 ods. 3 Trestného zákona, avšak v zamietnutí žiadosti o zrušenie zaistenia jeho majetku sa už argumentovalo § 58 ods. 1 Trestného zákona. V dôsledku uvedeného malo dôjsť k porušeniu jeho práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a v dôsledku uvedeného malo dôjsť aj k neprípustnému zásahu do jeho práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

13. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu alebo iného orgánu verejnej moci nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu a inú právnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (m. m. II. ÚS 153/2018).

14. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou pripomína, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného

rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

15. Z napadnutého uznesenia špeciálneho prokurátora vyplýva, že tento sa stotožnil so záverom napadnutého uznesenia prokurátora, v zmysle ktorého po odpadnutí „obligatórneho“ dôvodu na zaistenie majetku vyjadreného v už neúčinnom § 58 ods. 3 Trestného zákona bolo potrebné zistiť, či vo veci existujú dôvody „fakultatívneho“ zaistenia majetku v zmysle § 58 ods. 1 Trestného zákona. Tieto dôvody zistené boli, a preto bolo potrebné žiadosti sťažovateľa nevyhovieť. Ak by bol dozorujúci prokurátor dospel k opačnému záveru, po vydaní nálezu ústavného súdu bolo by jeho povinnosťou, a to aj bez existencie podnetu zo strany oprávnených osôb, zrušiť zaistenie majetku sťažovateľa. Špeciálny prokurátor doplnil, že uznesenia, ktorými bol zaistený majetok sťažovateľa, vo výrokovej časti konštatujú, že podľa § 425 ods. 1 Trestného poriadku sa nimi zaistuje celý jeho majetok, pričom zároveň uvádzajú jeho exemplifikatívny výpočet, avšak neobsahujú odkaz na hmotnoprávne ustanovenia týkajúce sa ukladania trestu prepadnutia majetku, teda § 58 Trestného zákona. Takáto „odvolávka“ vo výrokovej časti zaistujúceho uznesenia podľa špeciálneho prokurátora ani nemá dôvod byť uvedená, podstatné je, aby sa prokurátor vysporiadal v odôvodnení uznesenia vydaného podľa § 425 ods. 1 Trestného poriadku s okolnosťou, z akých hmotnoprávných skutočností sa je možné domnievať, že v danej veci je v prípade uznania viny možné očakávať uloženie trestu prepadnutia majetku.

16. Predmetné závery špeciálneho prokurátora sťažovateľ ústavnoprávne relevantným spôsobom nespochybnil. Neobstojí argument sťažovateľa, že pri zaistení jeho majetku nebolo odkázané na dôvody „fakultatívneho“ zaistenia (§ 58 ods. 1 Trestného zákona), ale na dôvody „obligatórneho“ zaistenia (§ 58 ods. 3 Trestného zákona), keďže príslušný prokurátor postupoval logicky s odkazom na povinnosť zaistenia jeho majetku bez potreby v podstate duplicitného odkazovania aj na možnosť jeho zaistenia. Takýto postup v prípade žiadosti o zrušenie zaistenia majetku už bol ústavným súdom aprobovaný (I. ÚS 284/2024).

17. Pokiaľ ide o samotné dôvody zaistenia majetku podľa § 58 ods. 1 Trestného zákona, tieto sťažovateľ pred ústavným súdom vôbec nespochybnoval, preto sa ústavný súd odôvodnením napadnutého uznesenia špeciálneho prokurátora v tomto smere nezaoberal.

18. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu